

„CONSUMMATA”

MARIE ANTOINETTE DE GEUSER LEVELEI ÉS LELKI NAPLÓJA

(Folytatás.)

HATODIK RÉSZ.

„In Unum”

1917 januártól a végig.

1917 január 1.

Kedves Nagybátyám!

A mult napokban, mikor Szentháromságról nevezett Erzsébet nővér könyvét kinyitottam, ráeszméltem arra, hogy mi a különbség az ő útja és az enyém között. Úgy érzem, hogy az ő számára a Nagy titok varázsa főként az ő «Hármanak» — amint ő mondja, — a társaságában rejlik. Bár az isteni személyek számomra is éppen olyan különállók, én mégis főként az Ő «egységükben» pihenek meg. Az ő Mestere Szent Pál, míg én Szent János tanítványa vagyok. Szent Pál nagyon gazdag, én is végtelenül szerettem, de ma közelebb áll hozzám Szent János áttetszősége. Ő az én egyetlen oktatóm, de szava csupa kedvesség. Az én egész hivatásom, Jézus Atyjához intézett utolsó imájának a megvalósítása.

Az életem mindinkább ebben a befejezett egységben folyik. Ő én bennem és én Őbenne. Krisztusban birom az «Istenség teljességét» és betelek vele... A Fiúban kit bírok, látom az Atyát, Aki Benne van: «*Ego in eis, et Tu in me*». Megpihelve a Fiúban, a Miatyánk kebelén nyugszom: «*Ego sum in Patre meo, et vos in me*». De nem is, rosszul fejezem ki magamat, mert ez több ennél, ez «*in unum*» közöttük, «*in unum*» mi közöttünk és mindez «Jézus által, Jézussal és Jézusban».

Szükségét érzem, hogy ezt a Végtelen kincset, melynek birtokában vagyok, tovább adjam... tovább adjam teljességében és szünet nélkül... Először az Atyának adom a Legszentebb Szentháromság nagyobb Dicsőségére... «*Per Ipsum, et cum Ipso, et in Ipso est Tibi Deo Patri Omnipotenti in unitate Spiritus Sancti omnis honor et Gloria per omnia saecula saeculorum, Amen*». Ez az én legkedvesebb imádságom, amely folytonosan, mint egy lélekzetvétel száll föl a lelkemből, az az ima, mely egész mostani életem kifejezője.

Azután a lelkeknek adom Őt: «Hogy a kegyelem bőséges áradása, minél dúsabban és minél többeknek a hálaadásában áradjon ki, Isten nagyobb dicsőségére». Azt akarja, hogy mind «egyek» legyenek Benne, a szeretet által, amint Ő «egy» az Atyával lényegileg. Jézusomnak ezt a kívánságát a legjobban úgy tudom megvalósítani, hogy a végtelenségig árasztom a lelkekre a Szeretetet. A gyöngédségnek ezt a gyönyörűséges áradatát, mellyel megrészeget, kell, hogy másokra is kiöntsem. Érzem, hogy egészen valószínűtlenül szeretem felebarátaimat és határtalanul és láthatatlanul árasztom, mint vetést, a Szeretetet.

Különösen szeretem éreztetni azokkal, akikkel érintkezem az Isteni Szeretet végtelen gyöngédségét, Benne szeretem őket és ezt a szeretetet azokkal az apró figyelmezzésekkel mutatom ki, melyek ennek a mérhetetlen Szeretetnek mintegy látható jelei. Szeretnék magam körül nagyon gyöngéd légkört teremteni és a Szeretet által mindent az Egységhez vezetni. Hogy ezt megvalósíthassam nem kell más, mint hogy a Szeretet által Benne maradjak, és Ő bennem, hogy szabadon tudjon belőlem kiáradni.

Úgy szeretném elmondani Önnek, kedves Nagybátyám, hogy mennyire szere-

tem Őt, azt az Istent, Akit Ön tanított megismerni . . . Szeretnék fölgulusztani minden lelket az Ő Szeretetének tűzével, hogy mind elégjenek az Ő Dicsőségére. Olyan mérhetetlen vágyat érzek a szentség után, kimondhatatlanul égő vágyat. És nem csak egy úton szeretnék szent lenni, de minden úton. Különösképen igazi apostol szeretnék lenni . . . Mindezek a vágyaim Hozzá szállnak, mint ahogy Tőle jönnek hozzám és bízom benne, hogy nem vesznek kárba. Úgy érzem, hogy szent hivatások magvává morzsolódom szét és hogy az én vágyaim más lelkekben — különösen papok és apácák lelkében, — fognak megvalósulni.

Marie de la Trinité.

* * *

1917 május 6.

Az Ő Akarata, bizonyára az Ő Legnagyobb Dicsőségére van irányítva . . . ez az igazság az én békességem. Mérhetetlen vágyat érzek kisugározni az Igazságot és szétárasztani a Szeretetet. Szeretnék apostol lenni a világ végéig! Szükségem van arra, hogy két kézzel adjak. Lelkemből az élet árad, de a testem a végén van. Vajjon melyik fog győzedelmeskedni? . . . Úgy lesz amint Ő akarja! Milyen boldogság a jó Isten szent Tetszésétől függeni!

M. A.

* * *

1917 június 1.

Igen, nagy boldogság Jézust bírni és szünet nélkül adhatni, hogy Általa, Vele és Benne az Atya Istennek, a Szentlélekkel való egységében adassék minden Dicsőség és tisztelet.

Szükséges, Krisztussal egyesülve maradni, hogy teljesen rendelkezessünk ennek a tökéletes áldozati ostyának a dicséretével, mert csakis Őbenne vagyunk «egy szent papság, birtokában annak a hatalomnak, mely Istennek kellemes áldozatokat ajánlhat föl, Jézus Krisztus által».

Nagyon szeretém még a mi Háromszor Szent Istenünket a breviárium elmondásával is dicsérni és imádni, már amennyiben képes vagyok rá. Úgy érzem, hogy ez a Szentlélek szavából való istendicséret, Krisztus Egyházába illesztve, csodálatos összhangban van a «*canticum novum*»-mal, melyet az Égben énekelnek. Ez az én legkedvesebb imádságom és a legeszményibb dicsőhimnuszom. Szeretem benne minden hang harmóniáját az igazságban és szeretetben. Különösen szeretem benne olyan elevenen érezni a Szentháromság jelenlétét, az én Legimádandóbb Istenem megoszthatatlan Egységében. Olyan gyönyörűség ezt az isteni dicsőhimnuszt énekelhetni az Ő Dicsőségére, a Jézus nevében, magában az Ő Lelkében.

Milyen irtalmas a mi nagy Istenünk, hogy adott nekünk egy «áldozati ostyát» és egy «dicsőeneket», melyekkel méltóképp dicsérhetjük Őt, azért, Ami, és azért, amit tesz.

* * *

1917 június 2.

Az életem változatlanul a boldog Szentháromság ölen folyik. Az Atyának, Fiúnak és Szentléleknek megfoghatatlan Egysége mindig inkább magával ragad és teljesen elmélyedek bele. A Szeretettel egyesülve, Krisztussá változom át és így élek az Atya szemei előtt.

Ebben a közelségben mindig jobban megtanulom Őt ismerni és mindig jobban megszeretni. Minden, ami vagyok, Feléje irányul és Benne marad. Ez Jézus következő szavainak a megvalósulása: «Unum sint, sicut tu Pater in me, et ego in te, ut et ipsi in nobis *unum* sint . . . Ego in eis, et tu in me ut sint *consummati in unum* . . .» «Dilectio, qua dilexisti me, in ipsis sit, et ego in ipsis» . . . «In illo die vos cognoscetis quia ego sum in Patre meo, et vos in me, et ego in vobis.»¹

¹ János, XVII, 21—26.

Az isteni személyeknek megoszthatatlan egysége által Mindenemet Krisztusban találok meg. Benne egyesít a Lelkem az Atyával.

Ebben az Istenben való életben, a személyes kapcsolatok minden változosságával szemben, számomra mindig az egységben való beteljesülés ennek az életnek az alapja. Én mindenem keresztül a kis «*Consummata*» maradok az «unum»-ban, az egyetlen szükségesben.

És ebben az egységben én nem csak a Három személy egyesülését látom egy Istenben, de az összes isteni tökéletességeknek azonosságát magában az egyszerűségben. Úgy érzem, mintha az isteni Bölcsességbe volnék belemerülve, és ez mindig jobban és jobban átjárna, úgy hogy egész valómat kiegyensúlyozza tökéletes harmóniában. Hagyom magamat áthatni ettől az élettől, hogy a szemlélődésem teljesen hálaadásban virágozzék ki az én Istenem Dicsőségére. Hagyom magamat átalakíttatni azzá, amit látok, hogy meggazdagodva ezekkel a «kitűnő adományokkal», egész valómmal «hirdethessem» «Annak a tökéletességét» Aki engem a sötétségből az Ő csodálatos viláosságába hívott . . .»

* * *

1917 június 3.

Az a szeretet, mellyel fölgyújtott, már régen fogva tart az egységben a Szentháromság ölén. Itt azután annyira föllángol, hogy mást követel: adni akar.

Igen, mert szeretem az én Istenemet, szeretnék neki lelkeket adni és mert szeretem a lelkeket, szeretném őket Istenhez vezetni.

Úgy érzem, hogy a szemlélődés tökéletesebb a tevékenységnél, mint ahogy a gyökérben több az élet, mint a róla levágott ágban, de a kettő együtt képez csak teljes egészet. Az igazi apostolság tehát az, melyben a kettő egyesül és ez a tökéletesség tetőfoka és úgy hiszem erre hív engem az én Istenem . . . Hogy ez az apostolkodás miben fog állni, azt nem tudom, bár néhány részletét már sejteni enged. Sokszor halljuk, hogy a szeráfok az Égben az Isteni Felség szemléletébe merülnek és dicsőítik Őt, mialatt az angyalok a rájuk bízott emberekkel törődnek. Az az apostolkodás, ami rám vár, nem ilyen természetű, én egyszerre kell, hogy adjam a lelkeknek a kegyelmet és Istennek a dicséretet. Benne kell, hogy maradjak állandóan, dicsőítve Őt és ugyanakkor égő buzgalommal adakozni a lelkek számára.

A többiek nem vonzanak, Ő tol hozzájuk, hogy kiáradjak feléjük anélkül, hogy Istenből kilépnék.

A gyakorlatban jobban mint valaha, törekedni fogok arra, hogy megszentelődjem az Ő szent Tetszésének az imádatában, az Ő nagyobb Dicsőségére. Ez a legjobb mód sokat gyűjteni egy szép apostoli hivatás számára, halálotól fogva a világ végéig. Úgy érzem, hogy megszámlálhatatlanul kell adnom az embereknek, különösen képen föl kell használnom erre a sok kis külső alkalmakat, ha egyszer a jó Isten megadta a kegyelmet, hogy az egységben élhetek a szemlélődésnek és tevékenységnek egyaránt. Nem kell-e mindenkinek a «többiek rendelkezésére bocsátani a kapott adományokat?»

Én is mindent ingyen ajándékként kaptam, illik, hogy ingyen ajándékként adjak mindent tovább. Valahol olvastam, hogy Mária «megvilágosítottat és világitót» jelent. Úgy érzem hát, hogy az én nevem «Szentháromságról nevezett Mária», igazán a hivatásom összefoglalását jelenti. A megvilágosított, Vele teltett semmi, Benne fénylővé, termékenyvé és adakozóvá válik az Ő Dicsőségére és a lelkek javára.

Milyen csodálatos is az egységben tudatára ébredni a semmiségünk mélységének és a bennünk végbe menő isteni mű nagyságának.

Segítsen nekem, hogy követni tudjam Őt ameddig csak akarja és köszönetet

mondják Neki mindig és mindenért. Úgy szeretném megvalósítani azt az Ideált, melyet Ő elém tár az Ő Legnagyobb Dicsőségére és szeretni Őt *«a Szeretet végső határáig . . .»*

Marie de la Trinité.

* * *

1917 augusztus 23.

Szeretnék még egyetmást elmondani a multkor említettek további alakulásáról, hogy teljes képet adjak mindenről.

A sok külső megpróbáltatás mellett, belülről olyan csodálatosan szép és gyönyörűséges dolgok mennek végbe, melyek mindenféle képességet fölfokozzák. Olyan ez mint egy növekedés az Ő megismerésében és Szeretetében és ugyanakkor növekedés az Ő Akaratának a megismerésében és szeretetében is.

Sokáig nagyon nehezemre esett a tevékenység gyakorlása. Mindig erőt kellett venni magamon, ha cselekvésre került a sor és erőszakkal voltam kénytelen elvonni a figyelmemet a szemlélődés bűvköréből. Most a lelkem az Igazságra van hangolva és a Szeretetben élve állandó hálaadásban, minden ellenállás nélkül engedelmeskedik a benne uralkodó Lélek indításainak. Miután minden érzékem átistenült, a tevékenység csak olyan szép és édes, mint a szemlélődés: mindkettő nem lévén más, mint Isten Életének és működésének a kisugárzása kegyelmi uralmán keresztül. A lélek érzi, hogy lényének minden idegszállával össze van forrva Isteni Motorjával, nincs is már tennivalója, mint Ráhagyatkozni teljességgel, hogy jó Tetszése kielégüljön benne, szent közvetlenséggel. Így egyidőben tud egészen szemlélődő és egészen tevékeny lenni.

De Ő nemcsak a bennem végbe menő működését mutatja meg, de a művét teljes egészében, különös súllyal azokat a lelkeket, akikkel én foglalkozom.

Látom mindazokat, «akiket nekem adott», mindegyiket a helyén az Ő Dicsőségének az építményében. Kinyílvánítja nekem az Ő Szeretetének a kívánságát, *«hogy mind egyek legyenek»*, és érzem, hogy nekem kell ennek a megvalósulásán dolgoznom. Hogy hogyan? . . . Azt nem tudom, de azt hiszem, hogy egyes kis alkalmakat leszámítva, főként bőséggel. Az az érzésem különben, hogy ez a munka igazában a halálom után vár reám.

Én az apostolságot nem külső gyakorlata miatt tartom a hivatások legtökéletesebbjének, hanem a belső előkészület és lelki fokozat miatt, melyet megkövetel és amelyből fakad.

Mert, hogy adni tudjuk a szeretet Igazságát teljes harmóniájában, bírunk kell azt egész valójában; és hogy legfinomabb árnyalataiban is tudjuk a lelkek igényeihez alkalmazni, át kell, hogy hatva legyünk általa a legrejtettebb idegszálunkig. Mert mielőtt apostolok vagyunk, tökéleteseknek kell lennünk a legegyetemesebb tökéletességgel. Az apostolság mintegy bizonyossága annak, hogy a lélek át meg át van ittasulva az isteni kegyelem által. Az apostolság kiválósága csak ennek a kegyelemnek a tökéletességét és teljességét hirdeti, mert ennek a gyümölcse az időben és csírája az Örökkévalóságban.

Marie de la Trinité.

* * *

Mikor a lélek már Isten életét éli és csak az Ő indítása alatt cselekszik, ez nyugalom a rendben és a tevékenység teljes főlzabadulása minden megkötöttség alól.

Az Isten Akaratába olvadt akarat érzi, hogy a változhatatlan Bölcsesség szabályainak engedelmeskedik ugyanakkor, mikor a legteljesebb szabadságot élvez.

Mikor a természet és a kegyelem egyéolvadt az utóbbi diadalában, a lélek teljességgel aláveti magát a benne uralkodó Szentléleknek, már csak Általa, Vele és Benne mozog és rezonál teljes valójában.

A léleknek, mely tudatában van annak, hogy minden idegszálával egyesülve van Isteni Motorjával, nincs már másra szüksége, mint hogy mindig Benne maradjon és így tökéletes harmóniában csendüljön össze az örök kantikummal.

Mert Isten egész élete és munkája visszhangzik a kegyelemnek ebből az országából. Az Ő legkisebb kedvtelései szent közvetlenséggel mennek itt végbe.

Csukott szemmel . . .

Békében, harcban.

«Boldog vagy Te Mária, mert hittél az Úrnak. Tökéletesen fognak benned végbe menni azok a dolgok, melyekről az Úr szólt Neked . . .»

* * *

1917 szeptember 4.

Kedves Nagybátyám !

Szeretném újra megköszönni a mult heti jó napokat. Jobban, mint valaha éreztem egy igazi vezetés előnyeit, ám ugyanakkor azt a meggyőződést szereztem, hogy ezt mindig csak Isten Akaratából kellett nélkülözni. Jó próba volt számomra ez az élet, melyben az Ő világosságát kellett követnem, alig több ellenőrzés mellett, mint a józan belátásom és a körülmények. Az is jó volt számomra, hogy csak a mások kívánsága és szüksége szerint nyilatkozhattam meg. Most, hogy ön itt volt, biztonságban érzem magamat. Az utam világosan ki van jelölve és minden mellékgondolat nélkül követhetem. Ha kételkedem abban a tündöklő erőben, mely vezet, olyan vagyok mint léleknélküli test, de ha biztonsággal ráhagyatkozom, kimondhatatlan békét élvezek. Úgy érzem magamat mint sas, melynek elvágta a köteleit és szabadon repülhet a magasságok felé, igazi életelembe. Mindinkább úgy érzem, hogy csak Isten kell nekem, mert egyedül Ő «Isten . . .»

Érzem, hogy ez az én igazi hivatásom . . . «*Consummata*» . . . semminek lenni. Egyedül Őt hagyjam dolgozni az Ő Dicsőségére : «*Hogy mind egyek legyenek*» a boldog Szentháromság ölén.

Örülök annak, hogy ön úgy találja, hogy ne keressem saját magam számára a természetfölötti vigaszt, mert ez fölszabadít. Csak Rá akarok gondolni és az Ő művére . . . Nem tudok csak adni . . .

De ahhoz, hogy föl tudjak szállni, szükségem van arra a tudatra, hogy ez Isten Akarata és az Ő nagyobb Dicsőségére szolgál. Ehhez a mindent föláldozáshoz még annak a bizonyossága is szükséges, hogy ezáltal jobban fogunk tetszeni annak, akit szeretünk. Mert a nagy sasnak az élete, mely az isteni Lét mérhetetlen magányában lebeg, — anélkül, hogy valaha is leszállna megpihenni, — mindennek a föláldozását követeli. De az Ő kegyelme teljes erővel fönttart. Édes és erős biznysággal mondja, mutatja és érezteti velem, hogy ez a «jobbik rész».

Marie de la Trinité.

* * *

1917 szeptember 29.

Újra jövök Önhöz, beszámolni a mi nagy Istenünk sok irgalmasságáról, kis semmijével szemben.

Úgy érzem, hogy az Isteni Nap megérlelte azokat a gyümölcsöket, melyeket a multkori levelemben talán egy kissé éretlenül táltam ön elé. Azóta a dolgok még leegyszerűsödtek azáltal, hogy jobban körvonalozódtak. Ha a lélek egy tekintettel szemlélheti az összes isteni titkokat, egyetlen mozdulattal élni is tud belőlük. Mintha csak résztvenne abban az egyetlen aktusban, melyben Isten él, Önmagában és Önmagán kívül. Egyesülve az Isteni egységben, a lélek már csak Krisztus életét éli, ezt a szeretet életet az Atyáért és az Ő Dicsőségéért. Teljességgel eltékozolja magát ennek a nagy műnek a fölépítésénél, melyet Jézus a vérével alapított és Lelke által fejez be kegyelme választottjaiban.

«*Consummata*» . . . a léleknek nem kell már másra gondolni, minthogy az Ő Istene uralmát terjessze. «In his quoe Patris mei sunt oportet me esse . . .» És olyan boldoggá tesz, hogy az Őn ittléte óta fönttartás nélkül engedhetem át magamat ennek a vonzásnak. Úgy látom, hogy Ő teljesen ki akart engem «sajátítani közcélokra». Úgy látom egyáltalában, hogy ha egyszer egészen odaadom magamat az apostolkodásnak, melyre Ő hív, nem is kell többé a saját megszentelődésemmel törődnöm.

Úgy érzem különben, hogy a mi nagy Istenünk, az Ő kis «*Consummata*»-jából a legtökéletesebb és legteljesebb dicséretet veszi és míg ő csak Érte munkálkodik, szent Tetszését leli abban, hogy ragyogó bíborba öltöztesse őt. Igen, jobban mint valaha, igazi hivatásomban érzem magamat, most, hogy már nem is vagyok és csak Ő él bennem az Ő nagyobb Dicsőségére.

Tökéletesen fölszabadulva az «én»-em rabságából, szórom az isteni kincseket, melyeket kiapadhatatlan forrásukból meríték. Adom őket mérték és gondolkodás nélkül, annyira bizonyos vagyok benne, hogy mind csak Tőle jönnek. Úgy, ahogy Jézusban minden csak a Megváltásra volt irányítva, az Atya Dicsőségére, úgy kell nekem is mindent, ami bennem van az apostolkodásra összpontosítani, melyre hív az Ő Dicsőségére. Mindenben ki kell küszöbölöm személyes vonzalmaimat és csak a mások érdekeit szem előtt tartani.

Éppen azért nagyon mindennapinak szeretnék látszani, «utánozhatónak inkább, mint rendkívülinek», hogy a szentség útjára tudjam vonzani azokat, akikkel érintkezem. Éreztem is velem, hogy meg van elégedve ezzel a tökéletes öneltörléssel, mert elhalmoz kegyelmeivel. Olyan hallatlanul dicsőítő és üdvöztető dolgokat visz végbe bennem, hogy ki sem lehet őket fejezni. Mert minden szó mélyen alatta maradna a valóságnak és mégis túlzottnak látszanék.

«*Consummata in unam.*»

* * *

1917 november 6.

Pár hét óta, az Atya Akarata sokkal gyönyörteljesebben tölt be, mint eddig. Úgy tetszik, mintha csak ebből az egy tetteből élnék, melyben Isten Önmagát és az Ő művét kívánja. Úgy érzem, mintha egy bevehetetlen várban volnék, ahol semmi el nem érhet.

Azt hiszem, hogy Isten mikor megcsinálta tervét az én lelkekre vonatkozóan, látta, hogy az emberi akarat mennyi hatalmas kegyelmi eszköztől fog engem megfosztani, — mint például a szentségektől, — más eszközökbe helyezte számomra a kegyelmeit: talán éppen ebbe a megfosztottságba. Így hát nagyon szeretem kihasználni ezeket a kis lemondásokat, hogy kivonjam belőlük mindazt az értéket, amit Isten beléjük helyezett, az én megszentelődésemre és az Ő Dicsőségére.

Nagyon köszönöm sorait. Igen, a kis fölszentelt ostya akarok lenni Jézussal az Oltáriszentségben, melyben az Atya Dicsőségét és a lelkek a kegyelmet találják . . . Az Atya imádatában kívánok maradni, változatlanul a dicséretemben, mindenki rendelkezésére, fáradhatatlanul apostolkodva. Azt akarom, hogy mint az isteni Ostyából, belőlem se maradjon több, mint a szegényes látszatok és boldog vagyok, hogy ez a nyomoruságos burkolat őrizheti a Király titkát, egyedül az Ő számára.

«Consummata.»

* * *

1917 december 23.

Tegnapelőtti soraiban helyteleníteni látszott azt az elnevezésemet, amit sokszor használok, ha a hivatásomról beszélek. Miután ez a név számonra igen nagy kegyelem forrása, megkísérlem elmondani, mit is jelent hát, hogy megengedje nekem továbbra is a használatát.

Az én szememben «Consummata» egy kis Istenben elveszett semmit jelent, aki már nem is éli a saját életét, de mindig inkább az Istenét. Mindent az Igazságban lát, mindent a Szeretetben tesz, és élete az egységben folyik. Ismer és szeret, szemlél és cselekszik áhitatos ösztönösséggel. Minden szeretetképessége tettekben virágzik ki.

Miután megszűnt minden sötétség, mely az isteni Akaratot elrejtette előtte és minden ellentállás is, mely ennek a teljesítésében hátráltatta, teljes szabadságban élhet már ennek az isteni Akaratnak. Szabad, mert már nem él, és apostol, mert Krisztus él benne. Ezt jelenti «Consummata», *nem lenni, csak már Istennel eggyé válva.*

Lehetetlennek látszik ennek az egyesülésnek minden hatásáról számot adni, de valamit megközelítőleg elmondhatok. A lélek megtapasztalja, hogy Isten szeret minket, de nem magunkért, hanem Sajátmagáért, a Szeretetért; nem inagunkért, hanem Saját Magáért, az Igazságért. Szereti a lelkeket, de nem irántuk való vonzalomból, csak Isten ösztönzésére, nem értük, csak Istenért. Szeretete mindenkire kiterjed, «kivételek nélkül» mindenkit részeltet benne, Isten Tetszése szerint. Ez a szeretet azért keresi a lelkeket, hogy elvezesse őket az egyetlen élő valósághoz, Istenhez. Ez az érdektelenség és személytelenség «Consummata» egyik fő jellemvonása.

Amit már nem tudok megmagyarázni, az, hogyan jelenti számomra a «Consummata in unum», az apostolság és dicséret eszményét és hogyan felel meg egymagában lelkem ezen két követelményének. Az én apostoli hivatásom ugyanis a dicsőítő hivatásomból fakadt, most ez a két hivatás eggyéolvadt és az életem mindinkább elvész az egységben, «Istennek mindig növekvő Dicsőségére».

Láthatja Ön, hogy nem időelőtti megpihenés, sem nem megállás az, amit a multkor értettem, de a dicsőítésnek az az érettsége, amit az apostolkodás betetőz, de egyúttal éltet is. Tudatában vagyok annak is, hogy nem ragadtam meg «azt», amit kaptam, olyan mértékben, ahogy az lehetséges lett volna. Maradt hát még munka és van tér a növekedésre. De a buzgóság békében lángol és a hev csupa derű. Az Egyesülés Azzal, Aki a Hatalom, a Bölcsesség és a Szeretet, olyan, mint az üdvösség kezdete.

Mindez, amit írtam, nem nagyon új, sem nem nagyon fontos, kedves nagybátyám, de vannak dolgok, amiket el kell mondanom, hogy a Vele való egyesülést fönntartsam. Mert, ha bezárkózom, akadályt állítok az imaéletem elé, míg a megnyilatkozás új buzditást ad.

Marie de la Trinité.

* * *

«*Consummata*» . . .

Apostolság . . .

egészen mindennapinak lenni . . .

utánozhatóbbnak mint rendkívülinek . . .

tökéletes lemondás . . .

Föläldozni mindent, ami személyes, a közért . . .

«Közcélokra kisajátítva lenni . . .»

«*In his quoque Patris mei sunt oportet me esse . . .*»

Csak az Ő uralmának a kiterjesztésével törödni . . .

Jézusban minden a Megváltásra irányul, az Atya dicsőségére.

«*Elrejtve Istenben, Krisztussal . . .*»

Jézussal, az Isten Fiával, Aki «az égben van», élni az Atya ölén azt a Szeretet-életet, ami az Isten Élete Önmagában . . .

Jézussal, Aki «az Út, az Igazság és az Élet», ezt az Igazságot és ezt az Életet mindenkire közel vinni, hogy mindenkit elvezessünk az Atyához . . .

Elveszve az Egységben . . .

Az Ég felé, az Atya kedvenc gyermeke maradni.

A világ felé, nem lenni és nem látszani, csak a mások szükségének arányában . . . de ebben az arányban azután *adni számolatlanul . . .*

Igen, Istenem, ez az igazi, Benned elrejtett Élet, ez a nagy magány, mert senki sem ismeri a teljes igazságot a Te gyermeked felől . . .

«Senki sem ismeri a Fiút, hacsak nem az Atya . . .» Ó, Jézusom, annyiszor mondtad ezt, hogy egy vonás sem fog hiányozni a hasonlóságunkban!

«És senki sem ismeri az Atyát, hacsak nem a Fiú és akinek a Fiú nyilvánítja.»

«*Elrejtve Istenben Krisztussal.*»

Jézussal az Oltáriszentségben a kis fölszentelt *ostyává* lenni, melyben az Atya dicsőségét, a lelkek pedig a kegyelmet nyerik. Mozdulatlanul az Atya imádatában, változatlanul az Ő dicsőítésében megmaradni . . . *Mindenki rendelkezésére állni, fáradhatatlan apostolságban . . .*

«*Elveszve az Egységben.*»

A Szeretetlenben elveszve, hallja a lélek az «egyszülött Fiút» beszélni az «Atyáról» leplezetlenül.

«*Elrejtve Istenben Krisztussal.*»

A lélek Isten legteljesebb és legtökéletesebb dicsérete. És semmivel sem tudja jobban dicsérni Őt, mintha azon buzgólkodik, hogy mind «egyek legyenek az Egységben».

Minél kevésbé keresem a saját dicséretemet és egyedül az Övében buzgólkodom, annál inkább engedek, hogy elmerüljek Benne.

Ugyanaz az életáram kering Istenben, Krisztusban és az Egyházban.

Ha Isten kegyelme által megalapította uralmát lelkünkben, akkor már

mi is csak abban az egyetlen tervben élünk, melyben Isten él és uralkodik
Önmagában és Önmagán kívül.

«Consummata, az egységben fölemésztt.»

Már csak abban az egyedülvaló aktusban élni, melyben Isten Önmagát
és az Ő művét akarja.

Ó, Isten Akarata!

«Az én táplálékom, Annak az Akaratát teljesíteni, Aki engem küldött
és befejezni az Ő művét.»

«A türelem tökéletesíti a művet.»

Egészen Máriára hagyatkozva.

* * *

1918 január 24.

Kedves Nagybátyám!

Ágyam mélyéből jövök az Ön imasegélyét kérni, hogy az isteni Szent Tetszés-
nek a legtöbb dícséretet adhassam.

Ennek a lelki magánynak külső oka egy jelentéktelen betegség, ami már vagy
tíz nap óta az ágyhoz láncol. Igazában már hónapok óta éreztem, hogy többet adtam
ki az erőmből, mint a mit bevettem, ennek folytán tehát folytonosan gyengülök.

Ha választásom volna egy hosszú, kínos, de nem halálos betegség és egy rövid,
könnyebb, de halálos között, csak a kis Théophile Vénard szavait ismételhetem, ki-
végzésekor: «Csak annál jobb, mennél tovább tart». Értem ezt a testi fájdalomra
és a földi életre egyaránt. Hogy vajjon meghallgatta-e ezt a kívánságomat, nem tudom,
pedig nagyon örülnék neki, mert amilyen mértékben esik szét a kocsi, úgy erősödik
a motor szeretetvágyakban az Atya dicsőségére. A testi fájdalom megrészegít és epedve
öhajtom, bárcsak fokozódnék és tartana minél tovább...

De Ő jól tudja, hogy bármit is mondok Neki, egyedül csak azt akarom, amit
Ő akar. Egy közeli halál kilátásával szemben, mégis haladékosat kell, hogy kérjek, mert
ez a boldogság túlságos nagynak tetszik! Fáj a szívem arra a gondolatra, hogy én
élvezni fogok, mikor annyi más ember szenved... Talán örültség, amit mondok, de
szeretnék itt maradni a földön, amíg küzdő és szenvedő emberek vannak, hogy sze-
ressem és segítsen őket.

De minden vágyon és kívánságon túl az utolsó szó mindig a legtökéletesebb
ráhagyatkozás az Isten Akaratára, Kinek Hatalma, Bölcsessége. és Szeretete mindent
az Ő legnagyobb Dicsőségére vezet. A vak és teljes odaadás az az egyetlen szó, mely-
ben minden további bennfoglaltatik. Égő vágyaink fölszállnak az Atyához és Ő vagy
teljesíti vagy fölládozza őket isteni Tetszése szerint az Ő nagyobb Dicsőségére.

Marie de la Trinité.

1918 február 12.

Ügylátszik, hogy az én egyetlen teendőm, ráhivatkozni a mi Istenünk imádandó
Akaratára, hogy befejezhesse munkáját az Ő kis semmijében az Ő Jó Tetszése szerint.

Isten szeretetének pedig végső betetőzése a felebaráti szeretetben nyilvánul.
Azért hát szeretném örömben kisugározni az életem hátralevő erejét. Azon vagyok,
hogy csak a boldogságot lássák, melyet az Isteni Akarat teljesítésében találok és
a fizikai szenvedés észrevétlen maradjon előttük. Szeretném az utolsó pillanatig el-
híttetni velük, hogy jól vagyok, még ha csak pár hetem is van hátra: ne érezzék, hogy
elmenőben vagyok...

Mindennap fölkelek, hogy Mamával reggelizzem, és igyekszem ezalatt lehetőleg

vidámnak lenni. Ha nincs elég erőm, hogy az ágyáig menjek megölelni őt, megállok a kerevetnél; azt hiszem nincs sejtelmük ennek az igazi okáról. Remélem, megadja a jó Isten még sokáig az erőt, hogy ezt a pár lépést megtehessem.

Lelkem legmélyén az egyesülés beteljesülésére vágyom és hiszem, hogy ezt a vágyat Ő oltja belém. Élet vagy halál nekem már mindegy, egyedül csak az fontos, hogy egyesülve maradjunk . . .

Tudomásomra hozta, hogy a beteljesülés nemsokára megtörténik. Ebben a vára-
kozásban élek a legzavartalanabb békében és a leglángolóbb szeretetben.

Néha azt hiszem, hogy nagy kimerültségemnek szívem emésztő lángja az oka. Úgy érzem, hogy a szeretet lesz az, ami innen elragad. Akárhogy is van, mindent az Ő Akarata visz végbe, és én egyedül erre építem a békémet. Hogy most szívbenulástól vagy a szeretetvágtyól halok-e meg, olyan mindegy . . . Egyedül az fontos, hogy az Ő Akaratából halunk meg. És az Ő Akarata jobban mint valaha, betölti a lelkemet . . . ez az, amit mindennél jobbnak és szebbnek találok . . . és már előre választom és örömujjongva ölelem magamhoz.

Egészen kicsinek érzem magamat Előtte . . . lenyűgöz a felsőbbsege és érezteti velem, hogy csak a kegyelem és hasonlatosság által válok az Ő természetének részévé . . . Az a határtalan szeretet, mellyel Magához ölel, nagyon boldogít, de még gyönyörűsebb az az érzés, hogy Ő az én *Istenem* lesz az Örökkévalóságban, megfoghatatlan Isten még az Ő szeretett gyermeke számára is. *Marie de la Trinité.*

1918 április 26.

Nem szeretném, ha az én életemben a dicséret fordított arányban lenne a szenvedéssel. Minél több szenvedést mér rám az Ő Szeretete, annál nagyobb a hálám iránta, így akarom megköszönni az Ő legjobb ajándékát. *Marie de la Trinité.*

Nagyszerda délben.

Azt hiszem, meg fogok halni, nem tudom, de úgy érzem valahogy. Ám mindenben legyen úgy, ahogyan a jó Isten akarja . . .

Az Ő Akarata legyen meg, legyen imádott, szeretett, dicsőített, *in aeternum* . . .

Olyan különös dolgok mennek végbe, nem tudom, de úgy érzem, hogy mindez Tőle jön . . .

Nagyon nyugodt és nagyon boldog vagyok, mert nem ragaszkodom semmihez, csak az Ő Akaratához . . .

Nem is látok mást, mint az Ő Akaratát . . .

Az én utam változatlanul az Ő Akarata . . . egygé lenni az Ő Akaratával minden pillanatban.

Vége.

Marie de la Trinité, mikor tartózkodásáról «in coelis» beszélt, ezt mondta: «Az a hivatásom, hogy onnan fönről a szeretet vetését szórjam a földre, melyet határtalanul meríthetek Istenből».

Mennyivel eredményesebb az Ő közbenjárása most, hogy már ott fölnt van a Dicsőség Egében. Halála előtt ezt mondta: «Az apostoli munkát az idők végezetéig fogom folytatni». «Az égben mindenkit jobban fogok hallani. Mert nem leszek az égben meghalva, de élni fogok. Még ha nem is fogják érezni, velük leszek és segíteni fogok.»

Hintse hát bőségesen onnan fönről, — mindazoknak a lelkébe, akik elolvasták Isten csodaszép munkáját az Ő lelkében — a szerény munkásra, ki ezeket a lapokat összeállította, — és minden lélekre — «a szeretet vetését, melyet határtalanul meríthet Istenből!»

P. Raoul Plus S. J.

verseghi Nagy Erzsébet fordítása.

BÚVÁR

természettudományi és technikai folyóirat

Alapító szerkesztő:

LAMBRECHT KÁLMÁN

*

«Minden számában száz pompás képpel illusztrálja szakírók időszerű kérdésekről szóló cikkeit. Eleven, változatos, közérthető s mégis magas színvonalú. Világnézeti szempontból nem találtunk benne kifogásolni valót» — írja a KATOLIKUS SZEMLE tavalyi évfolyamának 375. lapján

Megjelenik minden hó 15-én. ~ Egy évre P 9.60

*

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
IV. ker., Egyetem-utca 4. sz.

FRANKLIN-TÁRSULAT KIADÁSA

Harangi László.
versei.

Ára 2 pengő

VÁGJA KI ezt a megrendelőlapot, írja rá pontos címét és küldje be egy borítékban a **VIGILIA** kiadóhivatalának címére.

MEGRENDELŐLAP

**Ezennel megrendelem a VIGILIÁ-t: egy évre 6 P-ért, (külföldre 7 P).
Megrendelem a VIGILIÁ-t és az UJ KOR-t évi 12, félévi 6, negyedévi
3 P-ért. (Külföldre évi 16 P-ért.) Megrendelem a VIGILIÁ-t és az ÉLET-et
évi 16, félévi 8, negyedévi 4 P-ért. A pénzt csekklapon beküldöttem,
kérek csekkbefizetési-lapot. (Nem kívánt törlendő.)**

Név:.....

Cím:.....

Foglalkozás:.....

A SZENT ISTVÁN-TÁRSULAT

könyvesboltjaiban :

Budapest, IV., Kecskeméti-u. 2.,

Balassagyarmat, Rákóczi fejedelem-út 22.,
Cegléd, Rákóczi-út 2., — Győr, Deák Ferenc-utca 2.,
Pécs, Széchenyi-tér 18., — Szeged, Kárász-utca 10.,
Debrecen, Szt. Anna-utca 10-12.

minden jó könyvet,

imakönyvet,

tudományos könyvet,

díszmunkát,

lelki olvasmányt,

ifjúsági mese-

és képeskönyvet,

regényt,

naptárt,

zeneművet

megtalálhat, meg-
rendelhet, beszerezhet a legolcsóbb áron.

STEPHANEUM NYOMDA R. T. BUDAPEST
VIII. kerület, Szentkirályi-utca 28. szám.
A nyomdát felelős: ifj. Kohl Ferenc.